tihti vilja vastu vahetades (140. ja 141. joon.). Kurke ja kapsaid tarvitab peaasjalikult Tartu turg.

Mesindus on vähe arenenud ja mesipuid leidub ainult vähesel arvul üksikuis taludes. Üksnes Rääbise ja Torma ümbruses on paaril talul ka kümmekond mesipuid, milledest mett jätkub ka Tartu saatmiseks.

Kalandus on sisekihelkonnas tähtsuseta sündsate vete puudusel. Kunstlik kalakasvatus puudub täiesti. Peipsi ranniku elanikele on aga kalandusel esikohane tähtsus, olles neile pea-tuluallikaks. Kalastamas käiakse enamasti suviti 6- ja talviti 12-hingeliste artellidena (142. ja 143. joon.). Püügiriistadeks on põhjanoot (mutinoot), rüsa (mõrd) ja võrk. Esimestega püütakse kevadeti latikaid ja tinte ning osalt ka teisi kalu, võrkudega püütakse tavaliselt suvel rääbiseid,

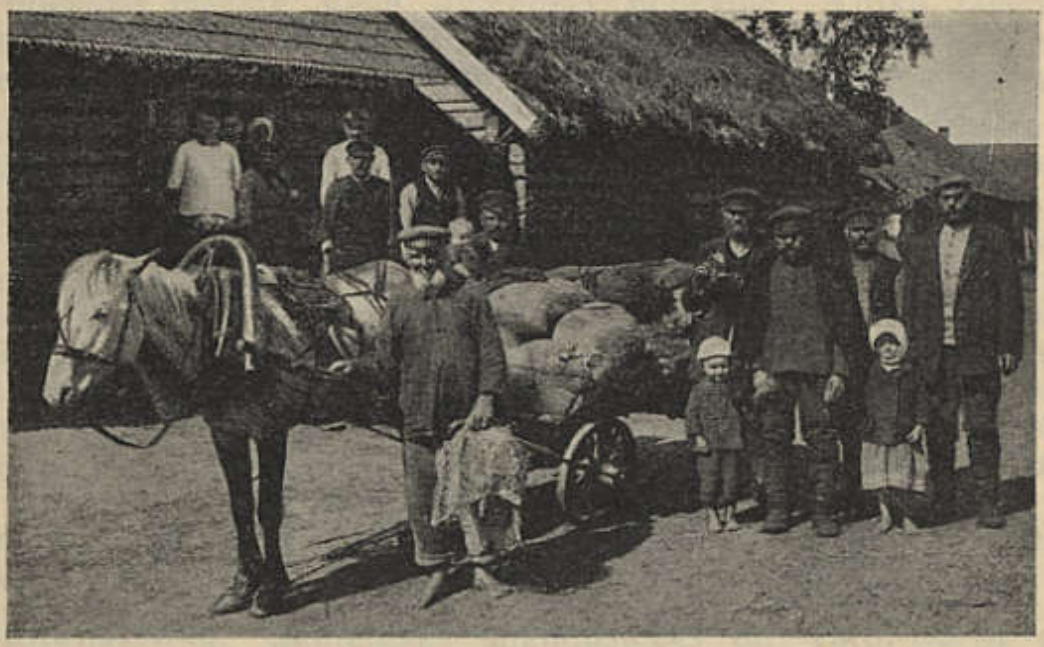

E. Witoff'i foto.

141. joon. Venelane sigurikaupmees
Tiheda külas Tormas.

mida ümbruskonna põllumehed värskelt ja soolatult ostavad. Osa kalu, nimelt tindid, toimetatakse kuivatatult müügile. Selleks on ehitatud tindikojad — suured kuurialused, kus 10—12 ahju kolme seina ääres reas (vt. Kodavere kih., lhk. 191). Latikaid kuivatatakse enamasti väljas tuule ja päikese käes, milleks nad enne lõhki lõigatakse ja soolaga üle riputatakse; viidikaid kuivatatakse ka saunas, nööripidi kerise kohta riputades.

Põhjapoolseis, metsarikkamais kihelkonna osades, Avinurmes ja Lohusuus, on tublisti arenenud kodune käsitöö. Valmistatakse enamasti mitmesuguseid puunõusid — toobreid, ämbreid, pütte, lännikuid, kappu, tõrukesi jne. Tuntud on ses mõttes Rehessaare, Vadi ja Kodavere külad. Paremad vokid, mida ka kaugemale laatadele